

Arrest

nr. 209 470 van 18 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 december 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van 7 december 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juli 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 7 december 2017

wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en op 18 december 2017 wordt de onontvankelijkheidsbeslissing ter kennis gebracht aan verzoekers. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing-naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.07.2017 werd ingediend door :

K., I. (R.R.: ...)

geboren te Almaty op (...)1989

+ echtgenote: K., K. (R.R.: ...)

geboren te Almaty op (...) 1993

+ minderjarig kind:

K., S., geboren op (...)2013

nationaliteit: Kazachstan

adres: (...) Gent

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 30.11.2010 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielpcedure werd op 11.04.2013 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 18.09.2013 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan.

Op 31.10.2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze aanvraag in overweging te nemen. Tegen deze beslissing dienden betrokkenen op 04.12.2013 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 09.12.2014. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 28.12.2014 te verlaten en' verblijven sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielpcedures - namelijk iets meer dan 2 jaar en 4 maanden voor de eerste asielpcedure en iets minder dan 1 jaar en 3 maanden voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf, (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij bij een terugkeer naar Kazachstan het slachtoffer zullen worden van afpersing, mishandeling en arrestaties, dat zij daadwerkelijk vrezen voor hun leven bij een terugkeer naar het land van herkomst en dat ook hun zoon hiervan het slachtoffer zal worden. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkenen bij een terugkeer naar Kazachstan het slachtoffer zullen worden van afpersing, mishandeling en arrestaties dat zij daadwerkelijk vrezen voor hun leven bij een terugkeer naar het land van herkomst en dat ook hun zoon hiervan het slachtoffer zal worden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder herhalen betrokkenen hun verklaringen die zij tijdens hun asielpcedures hebben afgelegd. Aangezien deze elementen reeds werden aangehaald ter ondersteuning van de asielaanvragen in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten, kunnen deze elementen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980). Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Voor wat de bewering betreft dat betrokkenen werkelijk niets of niemand meer zouden hebben in Kazachstan dient er opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst, temeer daar uit hun asielaanvragen blijkt dat de ouders en minstens één oom van mevrouw K. nog in Kazachstan zouden verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat deze familieleden niet langer in Kazachstan zouden zijn, noch dat zij niet voor korte tijd bij de (schoon) ouders of oom zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Verder dient er op gewezen te worden dat betrokkenen respectievelijk ruim 21 en 17 jaar in Kazachstan hebben verbleven en bijgevolg kunnen hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Tot slot wijzen we er tevens op dat betrokkenen, indien gewenst, steeds één beroep kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomen genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets of niemand meer zouden hebben in Kazachstan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat hun zoon in België is geboren; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De bewering dat het voor hun zoon psychisch zwaar zou zijn om België te verlaten en te moeten verhuizen naar een land waar hij geen binding mee heeft, kan evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen maken het immers het niet aannemelijk dat hun zoon geen enkele band met Kazachstan heeft.

Hoewel hun zoon niet in Kazachstan is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Kazachstan. Betrokkenen hebben immers de Kazachse nationaliteit en zijn in Kazachstan geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun zoon tot op zekere hoogte de Kazachse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en bij uitbreiding dat van hun zoon in België slechts voorlopig was. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van hun minderjarige zoon. Het is dus in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn ouders dient te volgen.

Het feit dat hun zoon hier naar de kleuterschool gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar hun zoon jonger is dan 6 jaar en bijgevolg nog niet school- en/of leerplichtig is in België. Voor wat betreft het feit dat betrokkenen diverse steunbetuigingen en foto's van leerkrachten en medeklasgenootjes van hun zoon voorleggen, dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Hun zoon zal dus slechts eventueel tijdelijk afscheid dienen te nemen van zijn schoolkameraadjes. Betrokkenen kunnen er tevens eventueel voor zorgen dat hun zoon via de hedendaagse communicatiemiddelen in contact kan blijven met zijn schoolkameraadjes.

Verder halen betrokkenen aan dat het moeilijk te verantwoorden is dat hun schoolgaand kind-zijn onderwijs in België moet stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan hij de aldaar gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen en dat het onderwijssysteem in Kazachstan sterk verschilt van het Belgische onderwijs. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers betrokkenen maken met aannemelijk dat hun kind een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Kazachstan niet zou kunnen aansluiten op school.

De aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert november 2010 in België verblijven, dat zij Franse en Nederlandse lessen hebben gevolgd, dat zij een inburgeringscursus volgde, dat de heer K. tijdens zijn asielprocedure effectief tewerkgesteld was, dat mevrouw K. een kappersopleiding volgde dat

betrokkenen m het bezit waren van een arbeidskaart C, dat zij een werkbefoete kunnen voorleggen, dat zij diverse steunbetuigingen voorleggen en dat zij een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd) verantwoord niet dat de aanvraag, om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223• RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9 2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 7 december 2017 wordt tevens de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de heer K. I., ter kennis gebracht op 18 december 2017. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

Naam, voornaam: K., I.

geboortedatum: (...)1989

geboorteplaats: Almaty

nationaliteit: Kazachstan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.01.2016, hem betekend op 17.02.2016.”

Op 7 december 2017 wordt tot slot een beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de mevrouw K. K., ter kennis gebracht op 18 december 2018. Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: K., K.

geboortedatum: (...)1993

geboorteplaats: Almaty

nationaliteit: Kazachstan

+ minderjarig kind:

- K., S., geboren op (...)2013, nationaliteit: Kazachstan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.01.2016, haar betekend op 17.02.2016.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Ter adstruering ervan betogen zij als volgt:

“2. Middelen tot nietigverklaring

2.1. Eerste middel : schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel

Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend, verschillend behandeld worden naargelang het moment waarop zij hun aanvraag hebben gedaan, nl. voor of na 31 december 2009.

Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. aan de voorwaarden van de ‘nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009’ voldeden om geregulariseerd te worden, doch hun aanvraag onontvankelijk wordt verklaard louter omwille van het feit dat deze na 31 december 2009 werd ingediend.

Dat het ogenblik wordt de aanvraag conform artikel 9bis Vw. werd ingediend, aldus bepalend is voor de criteria die toegepast worden op deze aanvragen.

Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheidsbeginsel.”

3.2 In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel betogen verzoekers:

“2.2. Tweede middel : schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, nl. schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Eerste onderdeel : betreffende de integratie van verzoekers, het feit dat verzoekers sedert eind 2010 in België verblijven, verzoeker werkzaam was, verzoekster een kappersopleiding heeft gevolgd en het feit dat verzoekers van 2010 tot 2014 legaal in België hebben verbleven

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid zouden vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone

procedure, nl. de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat verweerder echter weigert rekening te houden met de vaststelling dat verzoekers sedert eind 2010 bijna ononderbroken gemachtigd waren tot een verblijf en dit tot eind 2014, waardoor zij uiteraard volledig geïntegreerd zijn.

Dat door de toekenning van een dergelijk lang verblijf verzoekers hun leven opnieuw hebben opgebouwd in België.

Dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden, noch enige motivering geeft waarom deze jarenlange periode van legaal verblijf verzoekers niet verhindert een aanvraag 9bis Vw. in te dienen in het land van herkomst.

Een asielpcedure van enerzijds 2 jaar en 4 maanden en anderzijds 1 jaar en 3 maanden, is wel degelijk lang, zodat verzoekers in tussentijd al het mogelijk gedaan hebben om zich zo goed mogelijk in de samenleving te integreren, wat er uiteindelijk toe geleid heeft dat verzoekers hun leven alhier opnieuw hebben opgebouwd.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en verweerder de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat immers verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen en onvoldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen.

Overwegende dat de bestreden beslissing verder stelt dat de elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie betrekking hebben op de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld.

Dit is opnieuw onterecht.

Dat de bestreden beslissing daarmee immers ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 20031 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoekers de absolute noodzaak voelden om in België te blijven, gelet op hun voorbeeldige integratie, het schoolgaan van hun kind en hun werkwilgheid.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 20042 de Raad van State ook heeft geoordeeld: "[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geïntegreerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om

dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .] "(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing voor verzoekers niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

Dat verzoekers inmiddels goed het Nederlands beheersen, zij zowel Nederlandse als Franse lessen en een inburgeringscursus hebben gevolgd, verzoeker tijdens de asielprocedure tewerkgesteld was en verzoekster een kappersopleiding heeft gevolgd, zodat beiden geen enkel probleem zullen hebben op de arbeidsmarkt en verzoekers bovendien over een werkbelofte beschikken, zodat onmiddellijk aan het werk kunnen gaan in geval van een regularisatie van hun dossier.

Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen in 2010, en waar zij tot eind 2014 legaal hebben verbleven, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met hun tewerkstelling, de geboorte en het schoolgaan van hun kind, geen omstandigheden zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België.

De motivering van verweerder, dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken, is dan ook onredelijk.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onredelijke wijze werd genomen en een kennelijke gebrekkige motivering inhoudt, zodat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.2. Tweede onderdeel: betreffende de geboorte en het schoollopen van het kind van verzoekers en het feit dat verzoekers in Kazachstan niets of niemand meer hebben

Dat het kind van verzoekers, thans 4 ½ jaar oud, in België geboren is en hij sinds zijn geboorte ononderbroken in België zijn hoofdverblijf heeft.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat het kind van verzoekers hier naar school gaat, niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid, omdat het kind jonger is dan 6 jaar en het nog niet leerplichtig is.

Verzoekers zouden evenmin hebben aangetoond dat het kind een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat het in Kazachstan niet zou kunnen aansluiten op school.

Dat dit geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kind in België geboren is en hij sedert de gangbare kleuterleeftijd schoolloopt in België en het uiteraard in het belang van het kind geenszins redelijk verantwoord is dat hij zijn onderwijs in België zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst van de ouders waarvan het kind de aldaar gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen.

Bovendien hebben verzoekers ook verwezen naar het feit dat het Belgische onderwijsstelsel enorm verschilt van het Kazakse schoolstelsel.

Dat verweerder dienaangaande geen enkele motivering geeft betreffende dit andere – overigens in vergelijking met België enorme achtergestelde schoolstelsel – noch betreffende het feit dat Samir enkel onderwijs in het Nederlands heeft genoten.

Dat de bestreden beslissing daarenboven zonder meer stelt dat er 'van uit gegaan mag worden' dat verzoekers hun kind de Kazakse taal en cultuur hebben bijgebracht.

Dat verweerder evenwel op geen enkele wijze aantoont dat verzoekers effectief met hun kind hun moedertaal spreken en het evengoed mogelijk is dat verzoekers – die goed Nederlands spreken – hun zoon in het Nederlands willen opvoeden teneinde hem extra kansen te bieden in België.

Door verweerder werden bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van het kind naar het land van herkomst, waar het nooit verbleven

heeft, nu het in België geboren is, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt.

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat hun kind hier naar school gaat niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent.

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 20033).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van het kind kan verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises ., qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période ., qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 20034).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 20075 duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak".

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van het kind van verzoekers bij de indiening van de regularisatieaanvraag.

Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van het kind van verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat hun kind minstens zeker een schooljaar zullen moeten missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet redelijk is.

Dat het schoolgaan van het kind van verzoekers dan ook beschouwd dient te worden als een buitengewone omstandigheid, welke rechtvaardigt dat de aanvraag conform 9bis Vw. in België wordt aangevraagd.

Dat de ouders en broer van verzoeker vermoord werden en verzoekers amper nog contact meer hebben met de familie van verzoekster, zodat verzoekers wel degelijk niets of niemand meer hebben in het land van herkomst. Overigens valt het moeilijk aan te tonen dat er geen contacten zijn met Kazachstan, nu dit een negatief bewijs is.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk heeft verklaard en dan ook een schending inhoudt van artikel 9bis Vw., de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en het redelijkheidsbeginsel."

3.3 In een derde middel voeren verzoekers vervolgens de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering ervan zetten zij het volgende uiteen:

"2.3. Derde middel : schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens

Dat verzoekers bij een terugkeer naar Kazachstan het slachtoffer zullen worden van afpersing, mishandeling en arrestaties en zij vrezen voor hun leven.

De ouders van verzoeker baatten in Kazachstan immers een restaurant uit en werden door zeer invloedrijke ambtenaren onder druk gezet om dit te verkopen voor een appel en een ei. Nadat verzoekers ouders dit weigerden, werd zijn vader gearresteerd en zijn broer vermoord. Uiteindelijk kwamen ook de ouders van verzoeker om in een met opzet aangestoken brand. Verzoekers werden nogmaals bedreigd dat ook zij vermoord zouden worden, waarna zij Kazachstan ontvlucht zijn.

Het feit dat de redenen van verzoekers om Kazachstan te verlaten mogelijks niet onder de criteria van de Conventie van Genève vallen, doet niets af van het feit dat het leven en de vrijheid van verzoekers in gevaar is in het land van herkomst.

Dit zijn geen boude beweringen, zoals beweert, doch feiten welke verzoekers genoegzaam hebben aangetoond tijdens hun asielprocedures.

Hoewel verweerder op de hoogte is van de penibele situatie van verzoekers, heeft hij op geen enkele wijze onderzocht of een terugkeer naar Kazachstan implicaties heeft voor verzoekers en hun kind.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan en hij nagelaten heeft de nodige motivering te geven.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen.”

3.4 In een vierde middel voeren verzoekers verder de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het EVRM. Zij betogen als volgt:

“4.3. Vierde middel : schending van de artikelen 3 en 5 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens

2.4.1. Eerste onderdeel : artikel 3 en 5 IVRK en artikel 24 Handvest

Overeenkomstig het Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Dat de artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie eveneens verplicht om bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen.

Dat verzoekers genoegzaam hebben aangetoond dat hun minderjarige kind in België geboren en getogen is en alhier naar schoolgaat en verzoekers en hun kind geen banden meer hebben met Kazachstan.

De eventuele luttel band die het kind heeft met Kazachstan door de schaarse verhalen van zijn ouders, mag geenszins worden overschat, temeer daar verzoekers zelf zeer slechte ervaringen en herinneringen hebben aan Kazachstan, zodat zij amper praten over hun land van herkomst.

Een verhuis naar Kazachstan zou voor Samir dan ook wel degelijk een zeer emotionele en ingrijpende gebeurtenis zijn.

Dat het kind van verzoekers overigens geen enkele fout treft en ten aanzien van hem dan ook gehandeld dient te worden in het licht van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest en zijn belang dient te primeren.

Dat het in het belang is van het kinderen van verzoekers is dat hij verder in België kan verblijven, het land waar hij geboren en getogen is en waar hij schoolloopt en schoolvriendjes heeft.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.4.2. Tweede onderdeel : artikel 8 EVRM. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familielevens

2.4.2.1.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.4.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinslevens', noch het begrip privélevens definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinslevens betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privélevens een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinslevens of van een privélevens of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en hun kind vormen ononderbroken een gezin en wonen reeds effectief jarenlang samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekers een gezinslevens in België hebben

2.4.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinslevens te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinslevens een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinslevens, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekers en hun gezin verblijven reeds jarenlang in België en hebben genoegzaam aangetoond dat zij volledig geïntegreerd zijn, in hun eigen bestaan kunnen voorzien en hun kind hier geboren en getogen is.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekers en hun gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.4.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst van de ouders zouden teweegbrengen, niet alleen op pedagogisch, maar ook op menselijk vlak.

Dat immers door een overheid niet blindelings kan toegezien worden wanneer een kind, dat in casu geen enkele fout treft, ernstige schade zou lijden. Dat het de taak is van de overheid om eveneens over de belangen van kinderen, die op het Belgische grondgebied verblijven, te waken.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van het kind van verzoekers.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekers (en hierdoor ook hun kinderen) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.4.2.5.

Dat bovendien ook de sociale en zakelijke relaties welke het kind van verzoekers ontwikkeld heeft in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Het kind van verzoekers heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van de kinderen enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de artikelen 3 en 5 IVRK, artikel 24 van het Handvest en artikel 8 EVRM.”

3.5 In het vijfde middel voeren verzoekers tot slot de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het vijfde middel betogen verzoekers hetgeen volgt:

“2.5. Vijfde middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 8 EVRM

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met onmiddellijke bevelen om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers betekend op 18 december 2017.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder de bevelen om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en/of visum.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Dat verweerder nochtens genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoekers een minderjarig kind hebben dat in België geboren en getogen is en dan ook rekening diende te houden met het gezins- en familieleven van verzoekers en hun kind.

Nergens blijkt uit de bevelen dat verweerder ook maar enigszins een afweging heeft gemaakt of hiermee rekening heeft gehouden.

Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhouden van het motiveringsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 Vw. en van artikel 8 EVRM.”

3.6 Gelet op hun onderlinge verwevenheid, worden de middelen samen behandeld.

Verzoekers voeren in de hoofding van het vijfde middel de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Zij zetten evenwel niet uiteen op welke concrete wijze de bestreden beslissingen dit artikel zouden schenden zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is. Waar verzoekers verwijzen naar de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad erop dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. Verzoekers tonen niet aan dat de door hen ingeroepen artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn.

Verzoekers voeren verder de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst deze bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In de tweede en in de derde bestreden beslissing wordt onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid 1° van de vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoeker respectievelijk verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De gemachtigde specificeert dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en/of van een geldig visum. Tevens stelt de gemachtigde, wat betreft de afwezigheid van de termijn om het grondgebied te verlaten, onder verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet vast dat zij geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 januari 2016 hen betekend op 17 februari 2016. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De zorgvuldigheidsplicht, waarvan verzoekers ook de schending aanvoeren, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”*

strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

In hun eerste middel betogen verzoekers wat de concrete elementen *in casu* betreft dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks van personen die zich in identieke situaties bevinden een aanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, verschillend worden behandeld naargelang zij voor of na 31 december 2009 een aanvraag hebben ingediend. Zij verwijzen hierbij naar de nieuwe instructies sinds 19 juli 2009.

Op 19 juli 2009 worden instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State met arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de gemachtigde er geen toepassing van kon maken en verzoekers er zich niet op kunnen beroepen. De Raad vermag ook niet te toetsen aan de bedoelde instructie in de mate dat criteria zijn opgenomen die niet te verzoenen zijn met de wettelijke bepalingen. Ook de verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat een jarenlange administratieve praktijk *in casu* zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass.12 december 2005, AR

C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen. Er kan ook geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekers uiteenzetten, andere vreemdelingen zouden zijn geregulariseerd op grond van de criteria van de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

In tegenstelling tot wat verzoekers willen doen geloven, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet zonder meer heeft beperkt tot een verwijzing naar het feit dat verzoekers hun aanvraag hadden ingediend in het licht van de criteria van de vernietigde instructie. Integendeel, naast de vaststelling dat de criteria niet meer kunnen worden toegepast, is de gemachtigde van de staatssecretaris alsnog overgegaan tot een beoordeling van de in de aanvraag aangehaalde elementen, zo onder meer ook deze met betrekking tot de elementen van integratie waarnaar verzoekers verwijzen. In de eerste bestreden beslissing staat te lezen: *“De aangehaalde elementen (dat betrokkenen sedert november 2010 in België verblijven, dat zij Franse en Nederlandse lessen hebben gevolgd, dat zij een inburgeringscursus volgde, dat de heer K. tijdens zijn asielprocedure effectief tewerkgesteld was, dat mevrouw K. een kappersopleiding volgde dat betrokkenen in het bezit waren van een arbeidskaart C, dat zij een werkbefoorte kunnen voorleggen, dat zij diverse steunbetuigingen voorleggen en dat zij een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd) verantwoorden met dat de aanvraag, om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223• RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9 2 van de wet van 15.12.1980.”*

Verzoekers herhalen de aangehaalde elementen, menen dat dit een onterechte motivering betreft en verwijzen naar rechtspraak. Nergens in de vreemdelingenwet wordt echter wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst erop dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad wijst er tevens op dat, gelet op het hogerstaande, in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet onredelijk. De Raad stelt niet vast dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd of heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken. Betreffende de rechtspraak waarnaar verzoekers verwijzen, wijst de Raad er nog op dat het voormelde arrest van de Raad van State recenter is en dat verzoekers niet aantonen dat zij zich in dezelfde uitzonderlijke omstandigheden bevinden zoals omschreven in het geciteerde arrest. Iedere aanvraag dient bovendien individueel te worden beoordeeld.

Verzoekers verwijzen tevens naar de periode van legaal verblijf en de duur van de asielprocedure. Ook hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd, en meer bepaald:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 30.11.2010 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 11.04.2013 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 18.09.2013 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan.

Op 31.10.2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze aanvraag in overweging te nemen. Tegen deze beslissing dienden betrokkenen op 04.12.2013 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze verwierp het beroep op 09.12.2014.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 28.12.2014 te verlaten en' verblijven sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielprocedures - namelijk iets meer dan 2 jaar en 4 maanden voor de eerste asielprocedure en iets minder dan 1 jaar en 3 maanden voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf, (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

Verzoekers geven met hun algemeen betoog aan het niet eens te zijn, doch weerleggen hiermee de concrete motieven uit de bestreden beslissing niet. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aangevoerde elementen niet aanvaardt, impliceert niet dat deze elementen buiten beschouwing werden gelaten of er geen rekening mee werd gehouden, noch dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, wordt wel degelijk rekening gehouden met de aangevoerde omstandigheden en gemotiveerd om welke redenen deze niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Waar verzoekers aangeven dat er geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst, tonen zij niet aan op basis van welke rechtsgrond dergelijke garantie dient te worden geboden. Het komt aan verzoekers toe om aan te tonen dat zij voldoen aan de voorwaarden teneinde een machtiging tot verblijf te bekomen.

Verzoekers verwijzen in het eerste onderdeel van het tweede middel tevens naar het schoolgaan van hun kind, net zoals in het tweede onderdeel van dit middel. Ook omtrent het schoollopen wordt echter een motivering opgenomen in de eerste bestreden beslissing:

“Wat betreft het feit dat hun zoon in België is geboren; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De bewering dat het voor hun zoon psychisch zwaar zou zijn om België te verlaten en te moeten verhuizen naar een land waar hij geen binding mee heeft, kan evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen maken het immers het niet aannemelijk dat hun zoon geen enkele band met Kazachstan heeft.

Hoewel hun zoon niet in Kazachstan is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Kazachstan.

Betrokkenen hebben immers de Kazachse nationaliteit en zijn in Kazachstan geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun zoon tot op zekere hoogte de Kazachse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en bij uitbreiding dat van hun zoon in België slechts voorlopig was. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van hun minderjarige zoon. Het is dus in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn ouders dient te volgen.

Het feit dat hun zoon hier naar de kleuterschool gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar hun zoon jonger is dan 6 jaar en bijgevolg nog niet school- en/of leerplichtig is in België. Voor wat betreft het feit dat betrokkenen diverse steunbetuigingen en foto's van leerkrachten en medeklasgenootjes van hun zoon voorleggen, dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Hun zoon zal dus slechts eventueel tijdelijk afscheid dienen te nemen van zijn schoolkameraadjes. Betrokkenen kunnen er tevens eventueel voor zorgen dat hun zoon via de hedendaagse communicatiemiddelen in contact kan blijven met zijn schoolkameraadjes.

Verder halen betrokkenen aan dat het moeilijk te verantwoorden is dat hun schoolgaand kind-zijn onderwijs in België moet stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan hij de aldaar gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen en dat het onderwijssysteem in Kazachstan sterk verschilt van het Belgische onderwijs. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers betrokkenen maken met aannemelijk dat hun kind een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Kazachstan met zou kunnen aansluiten op school.”

Naar de mening van verzoekers is onweerlegbaar aangetoond dat hun kind sinds de gangbare kleuterleeftijd schoolloopt in België en het in het belang van het kind geenszins redelijk verantwoord is

dat hun kind het onderwijs in België zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan het kind de gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen. Opnieuw geven verzoekers met hun betoog slechts aan een andere mening te zijn toegedaan. Zij kunnen met hun betoog geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hun zoon op het moment van de bestreden beslissing nog niet school- en leerplichtig is in België. Zij weerleggen evenmin dat zij niet aannemelijk maakten dat hun kind een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Kazachstan niet zou kunnen aansluiten op school, waarmee de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd omtrent het verschil in onderwijssystemen en onderwijstaal.

Waar verzoekers uiteenzetten dat op geen enkele wijze wordt aangetoond dat zij effectief met hun kind hun moedertaal spreken en het evengoed mogelijk is dat verzoekers – die perfect Nederlands spreken – hun zoon in het Nederlands willen opvoeden teneinde hem extra kansen te bieden in België en dat bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd worden waaruit zou blijken dat een verwijdering van het kind naar het land van herkomst, waar het nooit verbleven heeft, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt, gaan verzoekers eraan voorbij dat het hen toekomt om buitengewone omstandigheden aan te tonen en dat het betoog aangaande de opvoeding in het Nederlands louter hypothetisch wordt geformuleerd, laat staan dat het wordt gestaafd. Verzoekers gaan er ook aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hun zoon een band heeft met Kazachstan, al was het via zijn Kazachse nationaliteit en via zijn ouders. Het is niet kennelijk onredelijk van verwerende partij ervan uit te gaan dat de ouders hun zoon tot op zekere hoogte de Kazachse taal en cultuur hebben bijgebracht, nu zij nooit over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikten en kennis hadden van het feit dat hun verblijf in België slechts voorlopig was.

In zoverre dat verzoekers betogen dat het schoollopen van het kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt en zich hiervoor steunen op de in hun verzoekschrift vermelde rechtspraak, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld – tevens in recentere arresten dan het arrest waarnaar verzoekers verwijzen – dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Tevens geven verzoekers overigens zelf aan dat de Raad van State oordeelt dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid ‘kan’ uitmaken, waaruit enkel de mogelijkheid kan worden afgeleid. Wat het arrest van de Raad betreft, wijst de Raad er nog op dat rechtspraak van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kent. Bovendien tonen verzoekers niet aan dat zij zich in dezelfde concrete omstandigheden bevinden.

Verzoekers vermelden verder dat de ouders en de broer van verzoeker werden vermoord en zij stellen opnieuw dat zij nog amper contact hebben met de familie van verzoekster, zodat zij wel degelijk niets of niemand meer hebben in het land van herkomst. Hierbij merken zij op dat het moeilijk aan te tonen valt dat er geen contacten zijn met Kazachstan, nu dit een negatief bewijs is.

Het weze herhaald dat het verzoekers toekomt de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aan te tonen en bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekers met hun betoog slechts een beperkte weergave van de motieven van de bestreden beslissing geven. De gemachtigde van de staatssecretaris refereert immers tevens onder meer naar de aanwezigheid van een oom in Kazachstan en de mogelijkheid om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM):

“Voor wat de bewering betreft dat betrokkenen werkelijk niets of niemand meer zouden hebben in Kazachstan dient er opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst, temeer daar uit hun asielaanvragen blijkt dat de ouders en minstens één oom van mevrouw K. nog in Kazachstan zouden verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat deze familieleden niet langer in Kazachstan zouden zijn, noch dat zij niet voor korte tijd bij de (schoon) ouders of oom zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Verder dient er op gewezen te worden dat betrokkenen respectievelijk ruim 21 en 17 jaar in Kazachstan hebben verbleven en bijgevolg kunnen hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Tot slot wijzen we er tevens op dat betrokkenen, indien gewenst, steeds een beroep kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomen

genererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets of niemand meer zouden hebben in Kazachstan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verzoekers voeren eveneens de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij menen dat zij bij een terugkeer naar Kazachstan het slachtoffer zullen worden van afpersing, mishandeling en arrestaties, zij vrezen voor hun leven en zetten de gebeurtenissen voorafgaand aan hun komst naar België uiteen.

De Raad herinnert eraan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekers er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM, kan slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden.

In de eerste bestreden beslissing wordt daaromtrent gemotiveerd: “Betrokkenen beweren dat zij bij een terugkeer naar Kazachstan het slachtoffer zullen worden van afpersing, mishandeling en arrestaties, dat zij daadwerkelijk vrezen voor hun leven bij een terugkeer naar het land van herkomst en dat ook hun zoon hiervan het slachtoffer zal worden. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkenen bij een terugkeer naar Kazachstan het slachtoffer zullen worden van afpersing, mishandeling en arrestaties dat zij daadwerkelijk vrezen voor hun leven bij een terugkeer naar het land van herkomst en dat ook hun zoon hiervan het slachtoffer zal worden volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder herhalen betrokkenen hun verklaringen die zij tijdens hun asielprocedures hebben afgelegd. Aangezien deze elementen reeds werden aangehaald ter ondersteuning van de asielaanvragen in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten, kunnen deze elementen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980). Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt met toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.”

Herhaald wordt derhalve dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt en wie zich wenst te beroepen op het risico op een mensonterende behandeling moet er, ook in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf, blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij of zij in het land waarnaar hij of zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en is ertoe gehouden haar beweringen te staven met een begin van bewijs. Uit voormeld citaat blijkt dat zowel een motivering werd opgenomen, en derhalve een onderzoek werd gevoerd, in het kader van de aangevoerde buitengewone omstandigheden als in het licht van artikel 3 van het EVRM. De beslissing aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd tezelfdertijd genomen als de bestreden bevelen, hetgeen erop wijst dat bij de afgifte van de bevelen wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoekers aangevoerde elementen en dat deze werden onderzocht. Een schending van artikel 3 van

het EVRM wordt dan ook niet aangetoond. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Vervolgens wordt de schending van de artikelen 3 en 5 van het Kinderrechtenverdrag aangevoerd, evenals van artikel 24 van het Handvest.

De Raad merkt op dat de genoemde artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechten verdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest moet worden geduimd dat voormelde bepaling voorziet dat de overheidsinstanties of particuliere instanties de belangen van het kind als eerste overweging dienen te nemen *“bij alle handelingen betreffende kinderen”*. Er moet echter worden aangegeven dat de verplichting om rekening te houden met de belangen van de kinderen niet impliceert dat verweerder geen verdere afweging mag maken en niet ook met andere belangen rekening vermag te houden (cf. GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Zelfs in de gevallen waarbij er rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen is het derhalve niet uitgesloten dat wordt geopteerd voor een genuanceerd standpunt waarbij wordt geoordeeld dat de belangen van het kind niet dusdanig zwaar doorwegen.

Verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM en geven een uitgebreide theoretische uiteenzetting. Zij betogen wat de concrete elementen *in casu* betreft dat zij met hun kind ononderbroken een gezin vormen, reeds effectief jarenlang samenwonen zodat er aangenomen kan worden dat verzoekers een gezinsleven in België hebben, dat zij genoegzaam hebben aangetoond dat zij volledig geïntegreerd zijn, in hun eigen bestaan kunnen voorzien en dat hun kind hier geboren en getogen is.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker de schending aanvoert, bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven

(EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Dat verzoekers een gezin vormen met hun zoon, wordt inderdaad niet betwist. Verzoekers verliezen evenwel uit het oog dat de bestreden beslissingen ook worden gericht ten aanzien van hun kind en hierin derhalve geen scheiding van het gezin schuilt. Tevens dient te worden gediend dat artikel 8 van het EVRM alleen bestaande gezinsrelaties beschermt en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, *in casu* verzoekers en hun zoon.

Ten overvloede dient de Raad nog op te merken dat het *in casu* ook een aanvraag tot een toelating tot verblijf betreft. *In casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers verzoekers vragen voor de eerste keer om toelating en de bestreden beslissingen betreffen geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. *In casu* maken verzoekers de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk en tonen zij derhalve ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kunnen leiden. Voor het overige tonen verzoekers niet aan uit welke (overige) leden hun familie zou bestaan.

Waar verzoekers verwijzen naar het belang van het kind, blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat, zoals hoger reeds vastgesteld, eveneens rekening werd gehouden met de aanwezigheid van het kind, zijn banden met het land van herkomst en zijn schoollopen. De Raad acht het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent niet kennelijk onredelijk. Zo stelt de gemachtigde dat er mag worden vanuit gegaan dat verzoekers hun zoon tot op zekere hoogte de Kazachse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en bij uitbreiding dat van hun zoon in België slechts voorlopig was. Ook merkt hij op dat verzoekers de wettelijke vertegenwoordigers zijn van hun minderjarige zoon en het dus in het belang van het kind is dat hij de administratieve situatie van zijn ouders dient te volgen. Verzoekers tonen ook niet aan dat zij aannemelijk maakten dat hun kind een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat hij in Kazachstan niet zou kunnen aansluiten op school. Aan de vaststelling dat hun zoon nog niet school en/of leerplichtig was in België op het moment van de bestreden beslissing, kunnen verzoekers geen afbreuk doen. Tevens motiveert de gemachtigde onder meer dat hun zoon via de hedendaagse communicatiemiddelen contact kan blijven houden met zijn schoolkameraadjes. Verzoekers beperken zich op hun beurt tot een algemeen betoog waarin zij onder meer stellen dat geen onderzoek zou zijn gevoerd en dat het kind geen fout treft. Het schoolgaan en de geboorte van hun zoon in België worden in wezen niet ontkend door de gemachtigde van de staatssecretaris. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel degelijk een onderzoek gevoerd en afgewogen of de belangen van het kind, waaronder de geboorte in België en het schoolgaan in het kleuteronderwijs, het uiterst moeilijk zouden maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, doch kwam tot het oordeel dat dit niet aan de orde was en de Raad kan deze beoordeling, zoals *supra* besproken, niet kennelijk onredelijk achten. De situatie van het kind acht de Raad *in casu* niet dermate dat van de gemachtigde redelijkerwijs moest verwacht worden omwille van de aangehaalde bepalingen af te zien van de in de wet voorziene vereiste tot het indienen van de aanvraag in het herkomstland.

Verzoekers tonen dan ook niet aan dat de motieven niet volstaan in het licht van (de belangenafweging in het kader van) artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 24 van het Handvest wordt evenmin aangetoond.

Waar verzoekers verwijzen naar hun (sociale) banden en integratie, en waar zij met hun betoog refereren naar hun privéleven, dient te worden vastgesteld dat zij niet op concrete wijze uiteenzetten waaruit hun privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit afdoende staven, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantonen. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zouden verzoekers met voornoemd betoog het bestaan van hun privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantonen dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Ook in die zin wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Verzoekers betogen *in fine* van hun verzoekschrift dat uit de motieven van de bevelen om het grondgebied te verlaten niet blijkt of de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij stellen dat hij nochtans genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoekers een minderjarig kind hebben dat in België geboren en getogen is en dan ook rekening diende te houden met het gezins- en familieleven van verzoekers en hun kind. Waar verzoekers verwijzen naar het hoger belang van het kind en/of het gezins- en familieleven, stelt de Raad in de eerste plaats vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoekster, eveneens wordt gericht ten aanzien van haar zoon. De Raad herhaalt dat de gezinsleden dan ook niet worden gescheiden van elkaar. Verder wijst de Raad erop dat daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht inhoudt, verzoekers bezwaarlijk kunnen verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing – omtrent onder meer de geboorte, de opvoeding en het schoollopen van hun zoon in België – die op dezelfde dag als de tweede en de derde bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in de bestreden bevelen. Verzoekers kunnen dan ook niet zonder meer stellen dat geen rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Tevens hebben verzoekers aldus de mogelijkheid benut om beroep in te stellen tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Samengevat kan worden gesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris de elementen waarnaar verzoekers opnieuw verwijzen in hun verzoekschrift, wel degelijk heeft betrokken in zijn beoordeling. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Verzoekers tonen met hun betoog, waarin zij voorhouden dat op basis van de door hen aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorhanden zijn, niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoekers beperken zich in wezen tot het herhalen van elementen uit hun aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Zij geven doorheen hun verzoekschrift blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekers slagen er niet in op concrete wijze aan te tonen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Met hun betoog tonen verzoekers dan ook niet aan dat de beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is, noch dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissingen niet zouden stoelen op een correcte feitenvinding of onvoldoende onderzoek zou zijn gebeurd. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de overige aangehaalde artikelen en beginselen wordt niet aangetoond. De middelen zijn, in de mate dat ze onontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN